

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 55/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 7410/2010, sp. zn. Rvp 7411/2010, sp. zn. Rvp 7412/2010, sp. zn. Rvp 7413/2010, sp. zn. Rvp 7414/2010, sp. zn. Rvp 7416/2010, sp. zn. Rvp 7417/2010, sp. zn. Rvp 7419/2010, sp. zn. Rvp 7420/2010, sp. zn. Rvp 7421/2010, sp. zn. Rvp 7446/2010, sp. zn. Rvp 7447/2010, sp. zn. Rvp 7448/2010, sp. zn. Rvp 7449/2010, sp. zn. Rvp 7450/2010 a sp. zn. Rvp 7451/2010 zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 CoE/336/2010 zo 14. septembra 2010, sp. zn. 17 CoE/187/2010 z 19. augusta 2010, sp. zn. 17 CoE/211/2010 z 30. septembra 2010, sp. zn. 14 CoE/190/2010 zo 17. augusta 2010, sp. zn. 17 CoE/176/2010 z 19. augusta 2010, sp. zn. 15 CoE/211/2010 z 22. septembra 2010, sp. zn. 14 CoE/159/2010 z 28. júna 2010, sp. zn. 12 CoE/249/2010 z 19. augusta 2010, sp. zn. 15 CoE/261/2010 z 2. septembra 2010, sp. zn. 14 CoE/220/2010 z 23. augusta 2010, sp. zn. 17 CoE/208/2010 z 30. septembra 2010, sp. zn. 13 CoE/189/2010 z 15. júla 2010, sp. zn. 17 CoE/199/2010 z 30. septembra 2010, sp. zn. 17 CoE/166/2010 z 29. júla 2010, sp. zn. 13 CoE/238/2010 z 19. augusta 2010 a sp. zn. 15 CoE/233/2010 z 31. augusta 2010 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 7410/2010, sp. zn. Rvp 7411/2010, sp. zn. Rvp 7412/2010, sp. zn. Rvp 7413/2010, sp. zn. Rvp 7414/2010, sp. zn. Rvp 7416/2010, sp. zn. Rvp 7417/2010, sp. zn. Rvp 7419/2010, sp. zn. Rvp 7420/2010, sp. zn. Rvp 7421/2010, sp. zn. Rvp 7446/2010, sp. zn. Rvp 7447/2010, sp. zn. Rvp 7448/2010, sp. zn. Rvp 7449/2010, sp. zn. Rvp 7450/2010 a sp. zn. Rvp 7451/2010 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 7410/2010.

2. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 25. novembra 2010 a 30. novembra 2010 doručené sťažnosti spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 CoE/336/2010 zo 14. septembra 2010, sp. zn. 17 CoE/187/2010 z 19. augusta 2010, sp. zn. 17 CoE/211/2010 z 30. septembra 2010, sp. zn. 14 CoE/190/2010 zo 17. augusta 2010, sp. zn. 17 CoE/176/2010 z 19. augusta 2010, sp. zn. 15 CoE/211/2010 z 22. septembra 2010, sp. zn. 14 CoE/159/2010 z 28. júna 2010, sp. zn. 12 CoE/249/2010 z 19. augusta 2010, sp. zn. 15 CoE/261/2010 z 2. septembra 2010, sp. zn. 14 CoE/220/2010 z 23. augusta 2010, sp. zn. 17 CoE/208/2010 z 30. septembra 2010, sp. zn. 13 CoE/189/2010 z 15. júla 2010, sp. zn. 17 CoE/199/2010 z 30. septembra 2010, sp. zn. 17 CoE/166/2010 z 29. júla 2010, sp. zn. 13 CoE/238/2010 z 19. augusta 2010 a sp. zn. 15 CoE/233/2010 z 31. augusta 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá *inter alia* poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu októbra 2002 až septembra 2004 (ďalej len „zmluva“) poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 265,55 € do 1 659,70 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v desiatich dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7410/2010, sp. zn. Rvp 7417/2010, Rvp 7447/2010), v dvanástich dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7451/2010), v trinástich dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7421/2010, sp. zn. Rvp 7448/2010 a sp. zn. Rvp 7449/2010), v štrnástich dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7413/2010), v sedemnástich dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7446/2010), v osemnástich dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7412/2010), v štyroch mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7414/2010), v piatich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7420/2010), v siedmych mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7411/2010) a v desiatich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7416/2010, sp. zn. Rvp 7419/2010, a sp. zn. Rvp 7450/2010).

Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v každej zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžníci neuhradili dve po sebe idúce splátky, boli v priebehu apríla 2003 až decembra 2005 notárom spísané uvedené notárske zápisnice, ktoré podpísal v príslušných zmluvách určený splnomocnený zástupca dlžníka.

1. Následne sťažovateľka (týka sa to sp. zn. Rvp 7410/2010) 23. septembra 2004 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom 25. októbra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením sp. zn. 11 Er 1307/2004 zo 6. júla 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka

odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 CoE/336/2010 zo 14. septembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

2. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7411/2010 sťažovateľka 2. marca 2005 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) 2. mája 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Sťažovateľka 21. mája 2008 podal návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením z 28. augusta pripustil zmenu súdneho exekútora a uznesením sp. zn. 1 Er 174/2005 z 18. marca 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE/187/2010 z 19. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

3. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7412/2010 sťažovateľka 3. marca 2004 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec 25. marca 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd Lučenec uznesením sp. zn. 13 Er 255/2004 z 13. júla 2010 (na základe podnetu súdneho exekútora z 29. júna 2010 začal konanie na zastavenie exekúcie) vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu Okresného súdu Lučenec podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE/211/2010 z 30. septembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

4. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7413/2010 sťažovateľka 28. februára 2005 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 22. apríla 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Sťažovateľka 21. mája 2008 podala návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 Er 248/2005 z 19. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 14 CoE/190/2010 zo 17. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

5. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7414/2010 sťažovateľka 11. apríla 2005 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 18. mája 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením

sp. zn. 3 Er 434/2005 z 18. mája 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE/176/2010 z 19. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

6. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7416/2010 sťažovateľka 17. marca 2006 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 18. apríla 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 Er 625/2006 z 23. marca 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15 CoE/211/2010 z 22. septembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

7. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7417/2010 sťažovateľka 8. novembra 2003 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 10. decembra 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 Er 1877/2003 z 25. marca 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 14 CoE/159/2010 z 28. júna 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

8. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7419/2010 sťažovateľka 26. apríla 2005 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 18. mája 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 Er 427/2005 z 28. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 12 CoE/249/2010 z 19. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

9. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7420/2010 sťažovateľka 11. apríla 2005 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 18. mája 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 Er 442/2005 z 28. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju a zároveň zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto

rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15 CoE/261/2010 z 2. septembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

10. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7421/2010 sťažovateľka 6. apríla 2004 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 27. apríla 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 Er 514/2004 z 27. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju a zároveň zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 14 CoE/220/2010 z 23. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

11. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7446/2010 sťažovateľka 2. marca 2005 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 1. apríla 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 371/2005 zo 4. marca 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE/208/2010 z 30. septembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

12. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7447/2010 sťažovateľka 18. mája 2003 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 30. septembra 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 Er 963/2003 zo 4. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju a zároveň zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 CoE/189/2010 z 15. júla 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

13. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7448/2010 sťažovateľka 26. mája 2004 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 16. júna 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 782/2004 z 8. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju

a zároveň zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE/199/2010 z 30. septembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

14. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7449/2010 sťažovateľka 8. novembra 2003 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 10. decembra 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 1882/2003 zo 4. marca 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE/166/2010 z 29. júla 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

15. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7450/2010 sťažovateľka 28. februára 2005 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 31. marca 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 363/2005 zo 4. marca 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 CoE/238/2010 z 19. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

16. Vo veci týkajúcej sa sp. zn. Rvp 7451/2010 sťažovateľka 4. júla 2003 podala návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 3. decembra 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 1829/2003 z 12. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15 CoE/233/2010 z 31. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd ... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu ...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, „... že spravodlivosť konania v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa ... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti ...“. V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, „... že z vlastného podnetu ... t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného ... zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie ...“. Podľa názoru sťažovateľky „... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania tak, že exekučné konanie bez ďalšieho zastavil, porušil právo sťažovateľa vlastníť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu 1 Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 ... dohovoru ... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu ...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

1. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 7410/2010, sp. zn. Rvp 7411/2010, sp. zn. Rvp 7412/2010, sp. zn. Rvp 7413/2010, sp. zn. Rvp 7414/2010, sp. zn. Rvp 7416/2010, sp. zn. Rvp 7417/2010, sp. zn. Rvp 7419/2010, sp. zn. Rvp 7420/2010, sp. zn. Rvp 7421/2010, sp. zn. Rvp 7446/2010, sp. zn. Rvp 7447/2010, sp. zn. Rvp 7448/2010, sp. zn. Rvp 7449/2010, sp. zn. Rvp 7450/2010 a sp. zn. Rvp 7451/2010 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2. Krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia prvostupňových súdov o zastavení exekúcie z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať na základe notárskych zápisníc. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označenými uzneseniami porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

2.1 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci

v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2.2 Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravid užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Nemožno akceptovať ani námietku sťažovateľky v tom zmysle, že odmietnutím návrhov na zmenu súdneho exekútora a zastavením exekúcií došlo zo strany štátneho orgánu k znemožneniu plnenia, ktoré vzniklo na základe zmlúv o úvere, pretože zmluvy o úvere napadnutými uzneseniami neboli vôbec dotknuté a ich posúdenie nebolo ani pre rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu v danej veci relevantné. Z okolností prípadu vyplýva, že posudzovaná bola len platnosť notárskych zápisníc, ktorými boli uznané

záväzky dlžníkov z týchto zmlúv o úvere. Aj keď krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia príslušných okresných súdov, ktorými boli exekúcie vyhlásené za neprípustné z dôvodu neplatnosti exekučných titulov (a tým absencie jedného z predpokladov exekúcie), uvedené nebráni sťažovateľke domáhať sa na príslušných súdoch podľa platných procesných predpisov vydania rozhodnutí znejúcich na plnenia dlžných peňažných súm v zmysle úverových zmlúv.

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami prvostupňových súdov dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto sú sťažnosti v tomto rozsahu zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších nárokoch uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2011